

Драги читатели, рубриката „Галерия „Застраховател“ е с най-дълъг живот - тя започва още от първия брой на в. „Застраховател“, в който е поместен разговор с проф. д-р мк.н. Христо Драганов, тогава генерален директор на „МИС - Автомобилно застраховане“ АД.

През изминалите вече 14 години на страниците на вестника в тази рубрика са гостували такива имена, като **ДОБРИН ГЕОРГИЕВ, ЛУКА ДОКОВ, Д-Р ВАСИЛ М. ПОПОВ, МАКЕДОН БОНЕВ, ДИМИТЪР ПОПОВ, ХРИСТО ДОБРИНОВ, КОСТАДИН КАРАГЪЗОВ, БОРИС КЕРЕМИДЧИЕВ, СИМЕОН ДЪРВИНГОВ, ГЕОРГИ АБАДЖИЕВ, МАРИЯ И ЛЮБОМИР ИЛИЕВИ** и др., до най-младите през последните години. По такъв начин в. „Застраховател прес“ ви представи и представя най-изтъкнатите

професионалисти в застраховането, а те от своя страна чрез проведените с тях разговори очертават неговата история.

Чрез всички публикувани разговори през изминалите вече 14 години редакцията на в. „Застраховател прес“ издаде неотдавна така необходимата ви книга със заглавие „Строители на съвременното българско застраховане“, която се приема изключително радушно и вече е на изчерпване. От брой 24/2007 г. с интервюто с Румен Георгиев, председател на УС и изпълнителен директор на ЗПАД „Армеец“, продължаваме представянето на изтъкнати професионалисти в застраховането. От интервютата с тях ще подготвим второ издание на уникалната книга „Строители на съвременното българско застраховане“.

ЧОВЕК НЕ ТРЯБВА НИКОГА ДА ПРОПУСКА И НАЙ-МАЛКИТЕ РАДОСТИ, КОИТО МУ НОСИ ЖИВОТЪТ

Разговор с ГЕОРГИ НИКОЛОВ, ректор на Висшето училище по застраховане и финанси

Доцент Николов, ще ви помоля най-напред да се представите на нашите читатели, като проследите накратко своя житейски и творческо-професионален път.

- Роден съм на 2.04.1945 г. в с. Бабово, Русенска област. Завършил съм средно образование в Икономическия техникум в гр. Русе, а висше по специалността „Финанси и кредит“ във Висшия финансово-стопански институт (ВФСИ), сега Стопанска академия „Д. А. Ценов“ - гр. Свищов. От 1.07.1970 г. до края на 2004 г. съм работил в академията като щатен и хоноруван преподавател по статистика. Доктор съм по икономика (кандидат на икономическите науки) от 1978 г., а доцент - от 1987 г. Избран съм за народен представител в три парламента. В 7-ото Велико народно събрание бях секретар на Комисията по икономическата политика, в 36-ото народно събрание - заместник-председател на Комисията по бюджет и финанси и член на Комисията по икономическата политика, а в 37-ото народно събрание - председател на Комисията по бюджет и финанси. На 13.10.1995 г. бях избран за председател на възстановената след близо 50 години Сметна палата, който пост заемаш до 7.04.2005 г., тоест близо 6 месеца след изтичане на 9-годишния ми мандат. Като председател на Сметната палата работих с три парламента с различна политическа конфигурация, с трима президенти и с четири правителства, едното от които беше служебно (с премиер Стефан Софиянски). Удовлетворен съм, че благодарение на подкрепата на тези държавни органи и на моите колеги от Сметната палата успяхме да я утвърдим като авторитетен контролен орган в страната.

- Как стана така, доцент Николов, че спряхте пред вратата на ВФСИ „Д. А. Ценов“ (днешната едноименна Стопанска академия), прекратихте успешно прага на това забележително висше училище в България и отдадохте своя преподавателски труд за обучението на студентите в него.

- След като завърших средно икономическо образование, нормално беше да кандидатствам и за такова висше образование. Кандидатствах във ВФСИ „Д. А. Ценов“ и в тогавашния Висш икономически институт „Карл Маркс“, сега Университет за национално и световно стопанство. Бях приет за студент и в двете висши училища, но предпочетох гр. Свищов поради по-ниските разходи за живот в този град и по-голямата му близост до родното ми село. Не съжалявам за този избор, защото там срещнах много приятели, получих много добра подготовка, за което благодаря на бившите ми преподаватели, част от които

вече не са между живите. Там премина младостта ми, срещнах съпругата си и създадохме много добро семейство.

- Още през ранни ученически години, а и по-късно човек има мечта за осъществяване в живота си. Сбъдна ли се това, за което си мечтаехте, или пътят ви отведе в друга посока?

- Още като ученик на село и в Икономическия техникум в гр. Русе мечтаех да работя като преподавател, защото смятам това за благородна професия. Затова като студент завърших и педагогически профил с намерение след това да преподавам в средно училище. Стана така, че като първенец на випуска, колкото и нескромно да звучи, бях поканен и избран за асистент във ВФСИ, с което се сбъдна мечтата ми да работя с млади хора.

- Продължихте да се развивате и в други насоки - както и сам казахте, бяхте депутат, а по-късно и председател на Сметната палата. Кое наложи да поемете този път?

- Колкото и да е изтъквана фразата, ще кажа, че това го наложи времето. След началото на демократичните промени у нас съвсем неочаквано за мен бях избран за председател на Общинския комитет на БКП в гр. Свищов. Като такъв хората повярваха в мен и ме избраха за народен представител в 7-ото Велико народно събрание, а след това и в 36-ото и 37-ото народно събрание. Впоследствие се стигна и до избора ми от парламента за председател на Сметната палата, което вероятно е било преценено от принципния и консенсусния подход в работата ми като председател на Комисията по бюджет и финанси.

- И в тази връзка - кое е най-важното човек да намери себе си, за да е полезен на хората и обществото?

- Да работи всеотдайно и отговорно, да е принципен и почтен, да върва на хората и те да върват в него, към което съм се стремил винаги. Доколко съм постигнал това, оставям другите да преценят.

- И непременно трябва да ви попитам коя беше причината и кой беше подтикът за либирането ви за българските застрахователи, полагайки много труд и усилия за приемането на първия Закон за застраховането в България. Ние с вас лично сме имали много срещи в парламента, когато бяхте депутат - член на Комисията по икономическата политика, а след това и председател на Комисията по бюджет и финанси в 37-то Народно събрание, и съм бил свидетел как настоятелно предлагате за неговото бързо гласуване и навременно приемане в пленарната зала. Кое ви мотивираше за това, тъй като по-късно се оказа,

че вашият принос е изиграл голяма роля за влизането в сила на закона от 1.01.1997 г.?

- До голяма степен бях мотивиран за това от мои колеги от катедра „Застрахователно дело“ на ВФСИ, която катедра е направила твърде много за развитието на застраховането в България, както и от много специалисти в областта на застраховането. При разговорите с тях стана ясно, че е необходима нова законодателна уредба на застраховането в страната, която да отчита практиката в други страни в тази област и да е съобразена с пазарната икономика. Началото на дебатите по законопроекта беше трудно, имаше упорство, защото се разбиваше монополът на ДЗИ. В работата си като председател на Комисията по бюджет и финанси бях подкрепян от много членове на комисията и особено от г-н Йордан Школагерски, един от най-добрите специалисти по застрахователно право у нас. Не успях да дочакам приемането на закона от парламента, тъй като вече бях избран за председател на Сметната палата, но се зарадвах, когато той най-после видя бял свят след дълга работа и дискусии по него. Оттогава ми остана любовта към застраховането, което винаги ще нося в сърцето си.

- След завършването на деветгодишния ви мандат като председател на Сметната палата имате възможност да приемете предложени за други държавни постове. Вие обаче избрахте и всъщност продължихте стария си път на науката и преподавателската дейност, като станяхте ректор на първото частно Висше училище по застраховане и финанси (ВУЗФ) в София. Кое ви накара да поемете тази голяма отговорност в самото начало на неговото развитие и имате ли усещането за ваша лична важна мисия в изграждането му?

- След приключването на мандата ми като председател на Сметната палата прецених, че след близо 15 години работа на високи държавни постове е време да се оттегля от такива постове. Моето убеждение е, че всеки човек трябва да преценява момента, в който да слезе от държавната сцена. Още на следващия ден след приключване на работата ми в Сметната палата бях поканен и назначен за съветник в политическия кабинет на г-н Соломон Паси, министър на външните работи. За-

почнах работа в министерството на основен трудов договор, а от 1.06.2005 г. - на допълнителен трудов договор, който продължи до края на мандата на правителството на НДСВ. През това време доц. д-р Григорий Вазов, президент и собственик на ВУЗФ, ми предложи да бъда избран за ректор на висшето училище, което предложение приех след кратък размисъл. Оцених това като израз на уважение и признание за добрата ни съвместна работа във ВФСИ, където той беше преподавател, а след това и като заместник-министър на промишлеността. Съзнавах, че с избирането ми за ректор на ВУЗФ поемам голяма отговорност, защото училището беше едва на три години, а и много хора имат негативно отношение към частната собственост, особено във висшето образование. Радвам се, че ВУЗФ вече е сериозна образователна институция с висококвалифициран преподавателски състав, акредитирано от Националната агенция за оценяване и акредитация и сертифицирано по международния стандарт за качество ISO 9001:2000. Смятам това за заслуга на всички преподаватели и служители във висшето училище, а не на отделни личности.

- Като ректор на ВУЗФ имате възможност за тесни отношения със застрахователни и осигурителни дружества, което, не се съмнявам, ви е приятно. Кажете, моля ви, с няколко думи какво е вашето впечатление от застрахователния и осигурителния пазар в България и как училището вече насища този пазар със свои кадри?

- Застрахователният и осигурителният пазар в България се развива много добре, което ще продължи и през следващите години с широкото навлизане у нас на чуждестранни компании. Това ще увеличи още повече потребността от кадри за този пазар. Съзнаваме това и полагаме усилия да подготвяме много добри спе-

циалисти в областта на застраховането и осигуряването. Много от тях започват работа в застрахователни и осигурителни дружества още по време на следването им, което е добър атестат за висшето ни училище.

- Вашето мнение за сработването и отношенията между застрахователните и осигурителните дружества и висшите училища, които подготвят специалисти за тях? Въпросът е особено актуален през следващите няколко години вече като страна, член на ЕС.

- Нашето висше училище поддържа много тесни връзки със застрахователните и осигурителните дружества. Наскоро изпратихме учебните планове и учебните програми по отделните дисциплини за бакалавърската и магистърската степен на водещи застрахователни и осигурителни дружества в страната с цел да проучим дали обучението по специалността „Застраховане и осигуряване“ отговаря на потребностите и изискванията на пазара. Първите отзиви за това са повече от окуражителни. Стремим се да включваме в учебното съдържание по отделните дисциплини такива въпроси, които да подпомогнат успешната реализация на нашите възпитаници на европейския трудов пазар.

- Имате ли приятели сред застрахователите и осигурителите?

- Имам доста такива приятели, част от които са още от времето, когато бях депутат. Запазихме добрите отношения, като продължаваме да ги поддържаме и сега в интерес на висшето ни училище.

- Кое е най-важното за успеха във всяка професия?

- Добра професионална подготовка, трудолюбие, упоритост, почтеност и високо чувство за отговорност.

- Най-важното, което никога не трябва да пропуска човек в живота си?

- Да изживява и най-малките радости, които му носи животът.

- Намирате ли време за личния си живот и за своето семейство?

- За съжаление нямам много време за личен живот поради натурата ми. В дълг съм към семейството си, което ме окуражава и подкрепя в трудните моменти, за което съм благодарен.

- Стимулт ви за живот и работа от тук нататък и пожеланията ви за себе си и за тези около вас?

- Всеки на моята възраст би се радвал, ако Бог му е отредил повече дни за живот. В това отношение не правя изключение и аз. Не чувствам потребност от специални стимули за живот и работа. Бих искал да запазя дълго време работоспособността си и да бъда полезен най-малкото на семейството си.

Разговора проведе
ПЕТЪР АНДАСАРОВ